

παιδιόφρ. στ. 469 (ἐκδ. Wagner σ. 157) «ἀπλῶς νὰ στέ-
κης ὡς λωλή καὶ νὰ ἀναχαράσσης | καὶ νὰ κουνῆς τὸ
γένειν σου ἀπάνω τε καὶ κάτω». Συνών. ἀναγουλίζω 1,
ἀναλυγγώνω 2, ἀναμασουλίζω 1, ἀναμασῶ 1,
ξαναμασῶ, χαράζω. 4) Μεταφ. ἡσυχάζω, ἀνα-
παύομαι ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,185: Δεξὰ ὁ κάμπος, μοιρα-
σμένος ἀπὸ τοὺς ζευγολάτες ἀδερφικὰ 'ς ἴση καὶ κανονικὰ
τετραγῶνα κομμάτια, ἀναχαράζει καὶ ἀκαρτερεῖ ὦρα 'ς ὦρα
τ' ἀλέτρια καὶ τὰ καματερά. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνα-
χαίνω 5.

ἀναχάρασμα τό, ἀναχάραγμα Λεξ. Αἰν. Πρω. Δη-
μητρ. ἀναχάραμα Κρήτ. Πελοπν. (Κλουτσιοχ. Μεσσ. Φεν.)
ἀναχάρασμα κοιν. ἀνεχάρασμα Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀνεχά-
ραμα Α.Κρήτ. Θήρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναχαράζω.

1) Ἀναμάσησις τῆς τροφῆς, μηρυκασμός κοιν.: Τὸ
ἀναχάρασμα τῆς προβατίνης - τοῦ γιδιοῦ κοιν. Τόσ' ἀνεχά-
ραμα θωρῶ καὶ κάνουν δὲ βούγια Α.Κρήτ. Στοιχηματίζω
πῶς ἀκούει γιὰ ὄνειρά του τὸ ἀναχάρασμα τῶν γιδιῶν ποῦ
βρίσκονται πλαγισμένα τριγύρω του ΑΠαπαδιαμ. Τὰ ρόδιν.
ἀκρογιάλ. 61. Συνών. ἀναμάσημα 1. 2) Κατὰ πληθ.
ἀνεχαράματα, χαραυγὴ Θήρ. Συνών. ἀνατολὴ 1 β, αὐγὴ,
χάραμα, χαραυγὴ.

ἀναχασκαρίδα ἡ, ἀμάρτ. ἀνεχασκαρίδα Ἀμοργ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ οὐσ. χασκαρίδα.

Σύκον ἐσχασμένον ἀφ' ἑαυτοῦ ἐπὶ τοῦ δένδρου.
Συνών. χασκαρίδα.

ἀναχάσκισι ἡ, ἀμάρτ. ἀνεχάσκισι Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναχασκίζω, δι' ὃ ἰδ. ἀναχάσκω.

Ἀνοιγμα τοῦ στόματος: Αὐτὸς μὲ τὴν ἀνεχάσκισι κατα-
λαβαίνει. Συνών. ἀναχάσκισμα, ἀναχασκισμός.

ἀναχάσκισμα τό, Δ.Κρήτ. ἀνεχάσκισμα Α.Κρήτ.
(Ἐμπαρ. Σητ. κ. ἀ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναχασκίζω, δι' ὃ ἰδ. ἀναχάσκω.

Ἀναχάσκισι, ὃ ἰδ., ἐνθ' ἀν.: Μὲ τ' ἀνεχάσκισμα
κατάλαβα ὡς εἰδὰ 'θελε νὰ πῇ Ἀπύρανθ. Ἀπὸ τ' ἀνεχά-
σκισμα ἤνοιωσα εἰδὰ 'χες 'ς τὸ νοῦ σου Σητ.

ἀναχασκισμός ὁ, ἀμάρτ. ἀνεχασκισμός Νάξ. (Ἀπύ-
ρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναχασκίζω, δι' ὃ ἰδ. ἀναχάσκω.

Ἀναχάσκισι, ὃ ἰδ.: Μὲ τὸν ἀνεχασκισμό πόνεχάσκι-
σεν ἐκατάλαβα τὴν ιδέα του.

ἀναχάσκιστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀνεχάσκιστος Νάξ.
(Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀναχασκιστός < ἀναχασκίζω,
δι' ὃ ἰδ. ἀναχάσκω. Περί τοῦ ἀρκτ. α προσλαβόντος σημ.
στερήσεως διὰ τῆς προπαροξυτονίας ἰδ. ἀ- στερητ. 2 α.

Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν ἔχει ἀνοίξει τις τὸ στόμα του
διὰ νὰ εἴπῃ, ἄρρητος, ἄλεκτος: Ἀνεχασκισμένο καὶ ἀνεχά-
σκιστο τό 'χα κ' ἦρθε μῶνας δάτσοι καὶ δὲν τ' ἀποτελείωσα
(μῶνας = μου ἕνας).

ἀναχάσκω Πελοπν. (Λακων. Μάν.) — Λεξ. Περίδ.
Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ. ἀναχασκίζω
Θήρ. Δ.Κρήτ. Κύθηρ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) — ΚΠασα-
γιάνν. Μοσκ. 28 — Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀνεχασκίζω Θήρ.
Α.Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) — Λεξ. Δημητρ. 'ναχάσκω Σύμ.
'νεχασκίζω Κάσ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Μέσ. ἀναχασκίζομαι
Πελοπν. (Ὀλυμπ.)

Τὸ ἀρχ. ἀναχάσκω = ἀνοίγω μεγάλως τὸ στόμα. Τὸ
ἀναχασκίζω, ὅπερ καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. Γ 919 (ἐκδ. ΣΞαν.

θουδ.) «ὡς ἐνεχάσκιζε νὰ πῇ τὴν προξενεῖα τοῦ γάμου»,
κατὰ τὸ ἀπλοῦν χασκίζω παρὰ τὸ χάσκω. Ἰδ. ΓΧατζιδ.
MNE 1,298.

1) Ἀνοίγω ὀλίγον, ὑπανοίγω τι Πελοπν. (Λακων. Μάν.):
'Αναχάσκιζε τὴν πόρτα - τὸ πανεθύρι νὰ μῇ ἀέρας. Συνών.
ἀναχαράζω Α 1. 2) Ἐνεργ. καὶ μέσ. ἀνοίγω τὸ
στόμα, χάσκω ἐνθ' ἀν.: 'Ανεχάσκιζε νὰ σοῦ δώσ' ὁ παπ-
πᾶς τὸ κονταλάκι Κρήτ. 'Ανεχάσκιζε νὰ τοῦ βάλ' ὁ παππᾶς
τὸ μεταλαβάνει (τὴν λαβίδα τῆς μεταλήψεως) αὐτόθ. 'Ανα-
χάσκιζε νὰ μοῦ δώσῃ τὸ κινίνο Λακων. 'Αμ' ἀναχασκίσης,
ξέρω τί θὰ μοῦ πῆς αὐτόθ. 'Αναχασκίζει νὰ τὸ πῇ Κύθηρ.
Μὴ λάχῃ καὶ ἀνεχασκίσης καὶ πῆς κακὸ; Θήρ. 'Ενεχάσκιζε
δυὸ τρεῖς φορὲς καὶ ἀπὸ ἐπαράδωκε (ἔπειτα ἀπέθανε) Κρήτ.
Τὸ βόιδι ψυχορραγῶντας ἀναχάσκιζε ΚΠασαγιάνν. ἐνθ' ἀν.
'Αναχασκίστηκε δυὸ τρεῖς φορὲς κ' ἐξεπύχισε Ὀλυμπ. || Αἰνιγμ.
'Αναχασκίζ' ὁ μαλλιαρὸς καὶ δαίν' ὁ θυμωμένος (ὁ ἀσκὸς
πληροῦμενος οἴνου) Κρήτ. || Ἄσμ.

'Α'νεχασκίσης καὶ μοῦ πῆς πῶς θέλεις καππελλῖνο,
βίω σου μὲ κατὰσταυρα καὶ ὁλόδρετῃ σ' ἀφίνω
(βίω = δίδω, κατὰσταυρα = εἰς τὸ μέτωπον, ὁλόδρετῃ = ὁλόι-
ση) Κάσ. Συνών. ἀναχαίνω 1, χάσκω. 3) Χασμῶμαι
Πελοπν. (Λακων.) Σύμ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναχαίνω 4.

4) Ἀναφέρω, μνημονεύω τι Θήρ.: Μὴ δύχῃ καὶ τοῦ
ἀνεχασκίσης τίσις, γιατί ἐσὺ τὸ ξέρεις! Συνών. ἰδ. ἐν λ.
ἀναφέρω Β 3. 5) Ἀρχίζω νὰ λέγω τι Νάξ. (Ἀπύ-
ρανθ.): Ἀπάνω ποῦ τὸ 'νεχάσκιζε, τὸ μετάνιωσα πάλι καὶ
δὲ δό'πα. Ἀνεχασκισμένο μοῦ 'χε τὴν ἄλλη βολὰ ἕνα λόο, μὰ
δὲ δόνε ξετέλειωσε. Δὲ δό'χ' ἀνεχασκισμένο ἀκόμα καὶ ἐπό-
πηρε με καὶ δὲ μ' ἔφηκε νὰ τὸ τελειώσω.

ἀναχασμειέμαι, ἀναχασμοῦμαι Ἡπ. Πόντ. (Ἀμισ.)
— Λεξ. Δεξ. Μπριγκ. ἀναχασμειέμαι ΧΧρηστοβασ. Δηγ.
στάν. 87 — Λεξ. Πρω. ἀναχασμειοῦμαι Ἡπ. — Λεξ. Κομ.
Πρω. ἀναχασμειοῦμι Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. χασμειέμαι.

1) Χασμῶμαι Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἀ.) — ΧΧρηστοβασ.
ἐνθ' ἀν. — Λεξ. Κομ. Δεξ. Μπριγκ. Πρω.: 'Ὁ πιστικὸς ἀν
δὲν ἔχῃ τὴ φλογέρα του, ἀναχασμειέται, νυστάζει ΧΧρη-
στοβασ. ἐνθ' ἀν. || Παροιμ. 'Αναχασμειέτ' ἡ νύφ' μας
καὶ ἄλλουν ἄντρα γυρεύ' Ζαγόρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναχαίνω 4.

2) Νυστάζω Ἡπ. 3) Εἰσπνέω καὶ ἐκπνέω διὰ τῶν
πνευμόνων ἀέρα, ἀναπνέω Πόντ. (Ἀμισ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ.
ἀναχαίνω 2.

ἀναχαχαλῶν Δ.Κρήτ. (Μύρθ.) ἀνεχαχαλῶν
Α.Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. χαχαλῶν.

1) Ἀνοίγω καὶ ἐκτείνω τὴν χαχαλᾶν, ἦτοι τὴν παλά-
μην τῆς χειρὸς διὰ νὰ δεχθῶ τι Α.Κρήτ. 2) Ἀνοίγω
ὅσον εἶναι δυνατόν τὰ σκέλη μου Δ.Κρήτ. (Μύρθ.)
Συνών. χαχαλῶν. 3) Προχωρῶ μὲ μεγάλα βήματα
κατὰ τινος, ἐτοιμάζομαι διὰ νὰ ὁρμήσω καὶ κτυπήσω τινὰ
Κρήτ. (Μύρθ.) Πβ. ἀναματσώνω Α 1 καὶ Β 1, ἀνα-
τσουλώνω 2, ἀναχαιτώνω 3.

ἀναχειρίζω Κέως ἀνεχειρίζω Κάρπ. ἀναχειλοῦ
Λυκ. (Λιβύσσ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ἀμαρτ. ρ. χειρίζω ἡ κατ'
εὐθεῖαν ἐκ τοῦ οὐσ. χειλός.

1) Ἐκστομίζω, λέγω Κέως Λυκ. (Λιβύσσ.) Συνών.
ξεστομίζω. 2) Ἐκστρέφω τὰ χεῖλη τοῦ σάκκου Κάρπ.

ἀναχερίζω Ζάκ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Λακων.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. χερίζω.

1) Ἀναμειγνύω τὸ ἄλευρον, ζυμώνω Ζάκ. 2) Πιάνω τι

Πελοπν.(Βούρβουρ.): Ἀναχερίστη τὴν καρὴν καὶ τὴν τιγάζει.

3) Δέρω τινὰ Πελοπν. (Βούρβουρ.): Θὰ σ' ἀναχερίσω πιστεύω. Συνών. δέρνω, χερικῶνω, χτυπῶ. 4) Κινῶ τὰς χεῖρας μου διὰ νὰ ἀμυνθῶ Πελοπν. (Λακων.) Πβ. ἀρχ. ἀναχειρίζομαι.

ἀναχερσάδα ἡ, ἀμάρτ. ἀνεχερσάδα Α.Κρήτ.(Βιάνν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐς. χερσάδα.

Μέρος εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ἀγροῦ, ὅπου κατὰ τὴν ἄροσιν δὲν φθάνει τὸ ἄροτρον. Συνών. ἀναβόλα 1, χερσάδα.

ἀναχλὰ ἐπίρρ. Πελοπν. (Λακων. Μεσσ. Οἶν.) —ΚΠασαγιάνν. Παραμύθ. 48 ἀνάχλα Πελοπν. ἀλαχνὰ Πελοπν. (Λακων. Οἶτυλ.) ἀναχλὰ Πελοπν.(Γέρμ. Μάν.) ἀνάχλια Κάρπ. ἀνάγλια Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀναχλός.

1) Ἐλαφρῶς, ἐξ ἐπιπολῆς, ἐπαναλαμβανόμενον πολλάκις δις πρὸς ἐπίτασιν τῆς σημ. Κάρπ. Πελοπν.(Οἶν. Οἶτυλ.): Ἀνάχλια ἀνάχλια ἢ ἀνάγλια ἀνάγλια τριῖβε το νὰ μὴν κακοφορμίσῃ - νὰ μὴν πονῇ Κάρπ. Πᾶρ'τα ἀλαχνὰ ἀλαχνὰ γὰ νὰ μὴ σηκωθῇ μπουχός (ἐνν. τὰ σκουπίδια. μπουχός=κονιορτός) Οἶτυλ. Συνών. ἀλαφρὰ 2, ἀνάλαφρα 1, γλυκά, μαλακά. Πβ. ἀγάληα 1, ἀπαγάληα, σιγά, σιγανὰ.

2) Οὐχὶ εἰς πολὺ βάθος, ἀβαθῶς Πελοπν.(Γέρμ. Λακων. Μάν. Μεσσ. κ. ἀ.) —ΚΠασαγιάνν. ἔνθ' ἀν.: Τὸ παλούκι εἶναι ἀναχλὰ βαλμένο Μεσσ. Τὴν ἔβαλε ἀναχλ' ἀναχλὰ 'ς τὸ σελάχι ΚΠασαγιάνν. ἔνθ' ἀν. Συνών. ρηχά. 3) Οὐχὶ σφικτά, χαλαρῶς Πελοπν.(Γέρμ. Λακων. Μάν. κ. ἀ.): Εἶναι δεμένο ἀναχλὰ τὸ σκοινὶ Γέρμ. Εἶμαι ζωσμένος ἀναχλὰ αὐτόθ. || Παροιμ. φρ.

Ἀνάχλα ἀνάχλα λάχανα καὶ πλακωτὰ κουκκάκια (ὅτι διὰ νὰ ψήσωμεν καλῶς τὰ χόρτα πρέπει νὰ ὑπάρχῃ εὐρυχωρία ἐν τῇ χύτρᾳ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ ὀσπρία) Πελοπν. Τσίτα τσίτα τὰ κουκκιά, ἀναχλὰ τὰ λάχανα (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Λακων. Συνών. ἀχαμνά, χαλαρά, ἀντίθ. σφικτά.

ἀναχλένω Πελοπν. (Λακων.) ἀναχλένω Πελοπν. (Γέρμ.) ἀναχλύνω Πελοπν. (Λακων. Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀναχλός.

Μετβ. χαλαρώνω ἔνθ' ἀν.: Ἀναχλένω τὸ σκοινὶ Γέρμ. Ἀνάχλυνα τὸ λουρί μου αὐτόθ. Συνών. ἀχαμνίζω, ξεσφίγγω. Ἀμετβ. χαλαρώνομαι Πελοπν. (Μάν.): Ἀνάχλυνε τὸ σκοινὶ καὶ λύνεται. Συνών. ἀναχλιάζω.

ἀναχλιάζω Πελοπν. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀναχλός.

Γίνομαι χαλαρός. Συνών. ἀναχλένω.

ἀναχλαιίνω Πελοπν. (Λακων.) ἀναχλαιίνω Πελοπν. (Λακων.)

Τὸ ἀρχ. ἀναχλαιίνω = καθιστῶ τι χλιαρόν, ὑπόθερμον.

Αἰσθάνομαι μεγάλην χαράν: Ἀνάχλιανε ἡ καρδιά μου. || Παροιμ.

Εἶδ' ὁ σκύλλος τὴ γενεά του καὶ ἀνάγλιανε ἡ καρδιά του (ἐπὶ εὐτελοῦς χαίροντος ἐπὶ τῇ συναντήσει ὁμοίου του). Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναχαίρομαι.

ἀνάχλιος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀνάχλιος Ἡπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ἐπιθ. χλός.

Ὁ ὀλίγον τι χλιαρός, ὑπόθερμος: Ἄσμ.

Ἀνάχλιου ἀνάχλιου εἶν' τοῦ νιρὸ καὶ ἀφρᾶτου εἶν' τοῦ προυζύμι.

ἀναχλός ἐπίθ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Βούρβουρ. Λακων. Μάν. Μεσσ. Ὀλυμπ. Τρίπ. κ. ἀ.) —ΠΔεκάξ. Τριφύλλ. 9 —Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. ἀναχλος Πελοπν.(Κορινθ.)

ἀνάχλος ΝΠολίτ. Παροιμ. 3,206 ἀναχλός Πελοπν.(Γέρμ.) ἀναχλὲ Τσακων. ἀλαχνός Πελοπν.(Κάμπος Λακων. Μάν. Οἶτυλ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ἐπιθ. ἀγνός κατ' ἀνομ. διὰ τῶν μεταβατικῶν τύπ. *ἀναγνός < *ἀναχνός. Κατὰ ΝΠολίτ. ἔνθ' ἀν. ἢ λ. ἴσως ἐκ τοῦ ἀνάχνοος.

1) Οὐχὶ σφικτός, χαλαρός Πελοπν. (Βούρβουρ. Γέρμ. Κάμπος Λακων. Οἶτυλ. κ. ἀ.): Δὲν εἶναι ἀλαχνὸ τὸ χῶμα τσαὶ γὰ δαῦτο δὲ γέγονται Οἶτυλ. Μᾶς' το ἀναχλό, μὴν τὸ τσουπώ-νης τὸ βαμπάκι Βούρβουρ. Τὸ παντελόνι μου εἶναι ἀναχλιὸ 'ς τὴ μέση καὶ δὲ μὲ σφίγγει Γέρμ. Τὸ σκοινὶ εἶναι ἀναχλιὸ καὶ βορῶ νὰ τὸ λύσω αὐτόθ. 2) Ὁ εὐρισκόμενος ἢ γινόμενος οὐχὶ εἰς πολὺ βάθος, ἐπιπόλαιος Πελοπν. (Κάμπος Λακων. Κορινθ. Μάν.) —ΠΔεκάξ. ἔνθ' ἀν.: Ἀλαχνὸ νερὸ Κάμπος Λακων. Νερὰ ἀναχλα Κορινθ. Γίνεται πρῶτα ἓνα ἀναχλό καμάτεμα μετὰ τὰ πρωτοβρόχια ΠΔεκάξ. ἔνθ' ἀν. || Παροιμ. φρ. Ἀναχλός βορβός (ἐπὶ τοῦ ἰσχυοῦ καὶ καχεκτικοῦ ἀνθρώπου) Πελοπν. 3) Ὁ μὴ ἔχων πολὺ βάθος, ἀβαθής Πελοπν. (Ἀρκαδ. Βούρβουρ. Κορινθ. Μεσσ. Ὀλυμπ. Τρίπ.) Τσακων. —Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.: Πιάττο ἀναχλό Μεσσ. Ἀναχλὴ γαβάθα Τρίπ. Ἀναχλό αὐλάκι Λεξ. Δημητρ. Θάσσα ἀναχλὰ (θάσσα = θάλασσα) Τσακων. Συνών. ἄβαθος 1, ἀνάπλαγος 1, ἀνάρρηχος, ρηχός, ἀντίθ. βαθύς.

ἀνάχνα ἡ ἀμάρτ. ἀνάφνα Πόντ.(Κερασ.) ἀνιθνὰ Ἰμβρ. Σαμοθρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐς. ἄχνα.

1) Ἀτμός ἐξερχόμενος ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν βράζοντος ὕδατος ἢ θερμοῦ φαγητοῦ Ἰμβρ. Σαμοθρ.: Βράζ' τὸν νιρὸ καὶ βράζ' ἀνιθνὰ Ἰμβρ. 2) Ὁ διὰ τῆς ἐκπνοῆς ἐξερχόμενος ἐκ τῶν πνευμόνων ἀήρ Πόντ.(Κερασ.) Συνών. ἄχνα.

ἀναχνιδᾶζω Πόντ.(Κερασ. Κοτύωρ.) ἀναχνιδᾶ Πόντ.(Κερασ. Κοτύωρ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. *ἀχνιδᾶζω.

Αἰσθάνομαι ρῖγος ἐξ ἀδιαθεσίας ἔνθ' ἀν.: Ἀναχνιδᾶται ἢ ἀναχνιδᾶ τὸ κορμί μ' - ἢ ράδᾶ μ' (ράδᾶ = ράχης) Κοτύωρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναχαιτίζω 2.

ἀναχνιδᾶσιμον τό, Πόντ.(Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναχνιδᾶζω.

Ἐλαφρὸν ρῖγος ἀδιαθεσίας. Συνών. ἀναχνιδᾶσμαν.

ἀναχνιδᾶσμαν τό, Πόντ.(Κερασ.) ἀναχνιδᾶγμαν Πόντ.(Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναχνιδᾶζω.

Ἀναχνιδᾶσιμον, ὁ ἰδ.

ἀναχνίζω ἀμάρτ. ἀνιθνίζου Ἰμβρ. Σαμοθρ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀνάχνα. Τὸ ἀνιθνίζου ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἀνεθνίζω.

Ἐκπέμπω, ἀναδίδω ἀτμόν, ἐπὶ ζέοντος ὕδατος ἢ θερμοῦ φαγητοῦ ἔνθ' ἀν.: Τὸν νιρὸ βράζ' καὶ ἀνιθνίζ' Ἰμβρ. Τώρα τοῦ κένουσα τοῦ φαγεῖ καὶ ἀνιθνίζ' αὐτόθ. Συνών. ἄχνίζω.

ἀναχοβολῶ Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. ἀναχου-βολῶ Θεσσ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ἀμαρτ. ρ. χοβολῶ ἢ κατ' εὐθείαν ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐς. χόβολη.

Ἀνακινῶ, ἀναφύρω ἔνθ' ἀν.: Ἀναχουβουλάει τ' στάχτ' 'ς τοὺν παράγουνα Θεσσ. Συνών. ἀναδεύω Α 1, ἀνακατεύω Α 1, ἀνακατώνω Α 1, ἀναμίγω 1, ἀνασκαλεύω 1, ἀναχουλεύω 1.

***ἀναχόρδεμα** τό, ἀνερχοῦδεμα Νάξ.(Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀναχορδεύω.

Ἀκαταστασία, ἀτημελησία: Καμένη, τὰ μαλλιά σὸναν

